

10. szám.
 Septemb. 5-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal : Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

A SZAMÁR BÜSZKESÉGE.

Most beszéljen már velünk valaki
 Most mondja már a juhász : „tala ki!”
 Ahun van ni : lesz már *számártárlat*.
 Ki mondja hát, hogy nem nemes állat?
 Párisban lesz, a dicső Párisban,
 Sok más helyen pediglen már is van.
 Összegyűlnek notabilitások;
 Mindenféle számárfakultások;
 A szamarak szépei nagyjai
 Énekesei és szónokjai.
 Lesz ott bőve szénának, abraknak,
 Arany, ezüst medaljont is kapnak
 S a melyiknek legnagyobb a füle,
 Arra kimondják, hogy fileműle.
 S szeretném is tudni, hogy miért ne?
 Az öszvéreket is ide értve,
 Hiszen igen szép állat a csacsi,
 Tulajdonképen ló, csakhogy kicsi.
 Nincs-e benne jósoló tehetség?
 A kén' még, hogy ezt is elfelejtsék.
 Nem ő-e a birkanyáj vezére?
 Mig a juhász alszik s vonul félre.
 Nem övé-e minden lógács, lapu,
 Mely szolgál a mezőnek alapul?
 Nincs-e elég elhírhedett őse,
 Kikhez élte történetét kösse.
 Ott van *Bálám*, az már volt proféta,
 Még is mikor eljárt, mint staféta,

Utját álló angyalt meg nem látta,
 Szamara volt, ki reá kiáltta.
 Hát a híres *számáráll* hol vagyon
 Mely ezer filiszteust vert agyon?
 Hát a híres *Absolon* számara
 A melyről a királyfi lemaradt?
 Ki ne tudná *Buridán* számarát
 A ki halálra koplalta magát
 Két egyenlő szénaboglya mellett,
 Nem tudván, hogy kezdje ki, de melyet?
 Lám most is, hogy tisztel minden ember:
 Együtt a tisztelet az érdemmel:
 A ki mond valami okosat márma
 Azt mingyárt elnevezik számárnak.
 S ezzel nem az ember alacsonyul,
 De mi emelkedünk; bebizonyul.
 Azért tehát föl Párisba gyorsan!
 Készen áll már vasut, gőzös, forspann.
 Nem soká összeül a komité,
 A mely a szamarak fölött ítél.
 Oszt dicséző oklevelet, érmet,
 Kihez mennyi magasztalás férhet.
 Futtat velünk, s aztán versenyt rúgat,
 S oszt érette babér koszorúkat.
 Ez utóbbiak legjobban járnak:
 Azt jó lesz megenni a számárnak.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenvaró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

In ugyan a világit sem szoktam politizálni. Tartoztatom magamat tüle vissza. Csupan csak mint nagy meteorologus is astronomus előtt tűnik fel nekem az a phoenomenon, a mit edigeli természettudósok megfejtenyi nem batorkodtok: miért, hogy Napoleon III. tavaszal mindig liberalis, őszel meg mindig reactionarius? Megvan mindenek oka a természetben. Tavaszal következik a nyar: a nyar hoz meleget, meleg felforalja emberek virit, felforot virü emberek csinyalnak foradalmüveket, Napoleon atallatya, hogy ha ü tavaszal nem partolna foradalmarokat (kirem: ez kertiszeti műszo: „almár“ — „apfelsorten“) nem forna fel nekik virük, ha vir nem forna fel, nem lene meleg, ha meleg nem lene, nem volna nyar.

Ergo: hogy meleg nyar legyen, Napoleonnak tavaszal mindig partolnyi kel lengyelt vagy valami mas ilyen atyafisagot.

Őszel pedig, szüret után, rendesen következik a til. In mar ötven esztendeig observalom, mindig így van. Tilen rendesen szokot uralkod-

nyi hideg; hideg gyün muszka orszagbul; muszka orszagban ezt hinak reactionak. Is így ha Napoleon nem szövetkezik őszel Muszkaval, nem lehet hideg a tilen; mar pedig akor, hogy nagyobb szerencsítlensiget ne is hozak fel, humanatnanak el magukat czukraszok jövődö gefroneszhez való jigel.

Ergo, hogy jó hideg til legyen, Napoleonnak őszel mindig hajlandonak kel lenyi muszka irant.

De had ki teheti rula! Termiszeti rendeltetis! Ez az alapot közös minyajunkal. Nyaron minden ember kitarja keblit, tilen pedig keresi sympathiakat a bundaja öliben. Az igaz, hogy mar most aztan lengyeleket megölnek is eltemetnek; de had a ki jó gazda, tuggy azt is, hogy a jó magot földbe szoktak takarnyi őszel, talan kikel. A mi pedig az igazsagot illeti: Mexicoban ü is confiscaltatya creolokat s ezel az aequilibrium helyre van alitva

alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Kukliné prédikációi.

— Ugyan te Kukli, hogy tudsz aludni olyan jóizüen ettől a szörnyü nagy lármától? (*Micsoda lármától?*) No majd mit mondok a füleidnek, ha még ezt sem hallod. Hát a hogy az a koma ott földszint verekedik már reggel óta a feleségével. (*Vagy úgy? Hogy te már egészen hozzá is szoktál?*) De annál kevésbbé tudom én túrni; — annak a felesége jó asszony, derék asszony, nem érdemes rá az az ember. (*Hát hiszen nem te aátad hozzá?*) Bölesen tudom; te mindenre is tudsz felelni, csak hogy föl ne kelljen az ágybul kelmed; pedig megeshetik, hogy azok az emberek odabenn a nagy dulakodásban berúgják a kemenczét, felfordítják a sparkerdet, kidül a tűz, felgyul a ház. (*Hogy az nem a te gondod, hanem a háziuré?*) Így jár az ember, ha neked valami okosat mond. (*Hogy hát mit akarok tulajdonképen?*) Tulajdonképen nyugodtan akarok alunni, s azt akarom, hogy eredj le

hozzájuk és vess véget a verekedésnek. (*Hiszen a kik az első meg a második emeletben laknak, még közelebből hallják a lármát, mint te itten a harmadikban?*) Bizonyosan nem is nagyon tesszik az azoknak s igen meg fogják neked köszönni, ha rendet csinálsz a háznál. (*De nem jönnek segíteni.*) Ejnye te Kukli, hogy nem szégyenled magadat? hát mire nőttél felilyen erős embernek? hát nem birsz te a komával egy magad is. Ha ezt az onclid hallaná, megfordulna a sírban. (*Micsoda? Hogy ötet is nagyon megpüfölték épen egy ilyen alkalommal?*) Annál inkább kötelességed ü érte is boszut állani. Hallod? Hallod, hogy sikoltozik az a szegény asszony. Bizonyosan fojtogatják: bizonyosan eltörték valami csontját. (*Azt mondok, hogy vannak doktorok, a kik megint szépen össze tudják forrasztani. Hogy te se szeretnéd, ha mikor a gyerekeidet sorbavered, olyankor valaki rajtad rontana s a*

pártjukat fogmá?) Bizony még megérem, hogy igazságot adsz annak az embernek, a ki a felelőségét veri. (*A priori.*) Én pedig a postariori el-
léntmondok. Ez jogtalanság, ez istentelenség, ez égre kiáltó! (*Hogy ez mind igaz, elismered, hanem most éjszaka van, izzadt vagy, álmos vagy, aludjunk, majd holnap reggel lebállagsz hozzájuk és elváltaszod őket.*) Hát azt akard, hogy hol-

Bár itt lenne szárazság.

Vagyon sok bűdös hely szép Pest városában,
De olyan sehol sincs, mint *Árok-utcában*,
Hol király-utcával szomszédos ez árok,
Hol ezred magammal Stótvajdliba járok.
Itt fizettünk vámot ama frisebb légért,
(Mely különben porral reszeli a gégét),
Jövet is menet is megadóznak bezzeg —
Nincs mód kikerülni, ezt hogy ne érezzed.
Nincs harminczad ilyen, *linea*, vám, cordon,
Hol fizetés nélkül így át ne ugorjon
Hol át ne csempészsze szüzen magát senki :
De itt ugyan szüzen nem mégy se be, sem ki.
Befogod az orrod? Nem bírod egy szuszszal,
Mert lassan kell másznod csiga-omnibuszszal;
Náthás vagy? Nem érzesz szagot és illatot?
Mindegy! árok-utcát el nem pázolhatod;
Szemedet kieszi, köntösöd átjárja,
Még másnap is érzik *eau de colognei* árja.
És ezt mi okozza? egy hitvány csatorna,
Melyet tyúk átlépte, veréb átugorna.
De mely egész éven ki nem fogy a vízből,
Akarám mondani : folyó vastag büzből.
Hisz' várta eléggé, várta a *hatóság*,
Hogy az idei nyár *rendezi* e tócsát;
Hogy 63-nak inségszülő napja
Fölmécseli ezt is, első szippantatra :
Hiába, hiába! *Hattyutó* kiszárad,
Hattyu a *nagy-tóban* már csak gyalog járhat.
Több bora mint vize a Pávaszigetnek,
Svábhegyen a vízért drága pénzt fizetnek :
De ez a kis árok, ez nem apad; győzi
Az egész tájékat dögleletes gözi.
Mocsárok eltűnnek, folyók elakadnak :
Ez a kis bocskorszij marad itten magnak ;
Körös, Ipoly, Sajó csak alig szivárog :
Kutyába se veszi ez a Rákos-árok.
Láng fakad víz helyett a gazda kútjában,
Ég Szathmár vármegye „*Idők Tanujában*“.
Reped a föld, füstöl, mint Sodoma Gom'rah,
Lánggal kavarodik muzslai hegy gyomra ;

nap reggelig mindig verekedjenek? Micsoda?
nem szólsz? A fal felé fordulsz. Jól van. Ismer-
lek már. Nem akarsz összeveszni a komával,
hogy meg ne haragítsd, mert aztán holnap *kivel*
ütnétek együtt a tarokkot. Ilyenek vagytok ti
férfiak. No iszen Kukli — nem szólok semmit
többet.

Sül az egész világ tüzes kemenczében,
Mint mikor Faëton felgyújtotta régen :
Semmi! ez a hitvány, e bűdös folyóka,
Egy kanál vizét sem veszti május óta.
Kérdjétek azután : miből lesz a pestis?
Kap Theresienstadt innen — egész Pest is ;
Mert, ha a nagy Duna hömpölygő vizében,
Sok ember elpusztul minden áldott évben :
Ez a keskeny árok szint! annyi életet,
Ha nem többet kíván. Dixi. (*Beküldetett.*)

Toasztok,

melyek mondattak a magyar akadémia palotája falának bevégez-
tetési ünnepélyen.

(*Kissé távol esvén a szónokoktól, s magosan levén a szó-
szék, nem állunk róla jót, hogy egészen szószerint fogtuk-e
fel a mondott toasztokat; de úgy hiszszük, hogy nem sokat
aberráltunk.*)

1. *Áldomás az akadémia nagyjérdemű elnökére.* Az
ur Isten éltesse a méltóságos igazgató elnök urat, adja
Isten, hogy még ennél is *nagyobb házban* legyen szeren-
csénk ötet, mint elnököt tisztelhetni, mely mindamellett
alsóháznak neveztetik, s egyéb épületeket is fűdél alá
hozhasson. Nem bánjuk azután, ha az interpellatióinkra
ott is olyan rövideden fog majd felelni, mint tevő az
akadémia gyűlésében. Éljen!

2. *Áldomás az akadémia minden rendű tagjaira.*
Az ur Isten éltesse a tekintetes akadémianak rendes,
nemrendes, tiszteletbeli és nemtiszteltbeli, leveledző,
bimbózdó és csirázdo tagjait együtt és külön-külön.
Annyi legyen az ő munkáik száma, mint a téglák száma
ebben az épületben, de ne legyenek azok egy rakáson a
verleger magazinjában, mint ezek a téglák az épületben,
hanem legyenek elkapkodva az egész világban. Éljenek.

3. *Még egy áldomás az akadémiai fakultásokra.*
Uram, uram X. Y. uram, szállok az urhoz! (A megszó-
litott protestál, hogy az ő nyaka közé ne szálljon onnan
a fal tetejéről.) Mi kőművesek készen vagyunk a mun-
kával, következnek az ácsok. Azután jönnek majd a
cserépfedők : azok után a lakatosok ; azok után az asz-
talosok, és még azok után a festők. De még azzal sem
kész az akadémia palotája. Hátravannak még a tudósok.
(*Hogy sois qui mal y pense.*) Azoknak a dolga ez épü-
letből akadémiaát csinálni. Az Isten éltesse őket oly so-
káig, a mig e nagy munkát teljesen bevégezhetik!

Melyik hatalmasság nótája talált legnagyobb tetszésre a muszkáknál?

E z é i t t n i !

Magyar Miska és Lévi szabó.

= Magyar Miska budát varratott, egy szomszéd falubeli zsidó szabóval. 16-szor volt és küldött érte. Mire megkészült derék nyár lett. No Lévi! szól Miska a contót nagy hajlongások között átnyújtó művészhez, tudod, én 16-szor voltam nálad a budámért; lelkemre mondom Lévi, pénzedet meg nem kapod, míg 16-szor el nem jössz érte. A mester könyörög, rimánkodik, elmondja temérdek szükeégeit azután kezd gorombáskodni, de Miska el volt már mind erre készülve, akár csak a falra festett képinek beszélt volna, végre mégis megeseett a sok lamentation szive, s ilyen formán módosította határozatát. Tudod Lévi, nem bánom, ha egy nap lejárod is a 16 utat, — hogy azonban azt ne hited el magaddal, hogy engem meg csalsz, im itt van egy levél a plebános urhoz, mig nekem töle 16-szor választ nem hozasz, hiába könyörögsz, hiába ígérsz, mert pénzt nem kapsz. S mikor aztán másnap estvére vége lett a torturának, és a meister felszedte az asztalról a pénzeit, kiöntötte lelkének keserűségét. No — ugymond — ha én a tekhintetes urnak valaha csak egy öttést is varrok, olyan vékonyná dermedjenek a khezeim — mint a czérna szál.

Furcsa metamorphosis.

Az * . . i rektorurámnak, aki különben elég derék ember volt, s minden tekintetben híres torokkal rendelkezett, egyik gyenge oldala volt az erős füllentés. Ha valaminek dicséretéhez vagy gyalázásához fogott, már ilyenkor akkorákat mondott, hogy minden hallgatója elförmedt bele, csak ő maga kísérte előadását olyan elégedett arczkifejezéssel, mint ki a legtisztább igaz ságnak született hirdetője. — Egy-izben lovakról volt a szó. Rektor uram elkezdi a maga *szürkéjét* magasztalni, melynek szép tulajdonai elősorolásába úgy bele mélyedt, miszerint észre se vette, hogy a szürke helyett már *fakót* mond, s a dicséretekkel elhalmazott *fakó* életrajzát így fejezé be: Hát amidőn pipázgatva arról gondolkodom, odaadjam-e azért a négyszáz pengőért, amit erőnek erejével akart a zsebembe dugni N. N. ur, aki szörnyen szerette volna a gyeplősnek megszerezni a paradés czugjába, jön a csikós nagy sopánkodással, s szomoru hangon jelenti, hogy: Kedves rekturam nagy baj történt, megdőglött a *pejtkó*.

Keserves munka.

- Ugyan mit csináltak jámbor atyámfiai?
- Csépelnénk! De biz ez csak váltig üres szalma.

A szegény gazda ember ellenségei.

Sáska, veréb, seregély, cserébüly és földi pajódot,
 Űrge, vakandok, ilonca, szipoly, tücsök és prücsök, áska,
 Bolha, darázs, hernyó, kukacsz, ostoba fűnyűg, aranka,
 Északi szél, ragya, jég, nagy aszály, üszög és kora tél hó.
 Lépfene és métely, gyík, pip, lúd, tyúk veszedelme
 Rosz szomszéd, uzsorás, hiu nő, rest szolga, s a többi.

K-s M-n.

Borkorcsolyák.

— — Két nevezetes pör végződött be mostanság a párisi törvényszékek előtt. Az egyiket egy tánczosnó kezdte a színház igazgató ellen, ki őt elbocsátá, mivel a lábikráját igen vastagnak találta. A bírának a felett kelle határozni, hogy vajlon csakugyan vastagok e hát a mamsell lábszárcsontjain lévő izmok? A törvényszék úgy találta, hogy a kérdéses lábikrák nem botrányosak s az igazgatót elmarasztalta. — A másik pör meg egy állatmutogató kisasszonyé volt, ki pört kezdett a hippodrome igazgatója ellen, mivel az őt kényszeríteni akarta,

hogy a szelid jeges medvéhez is menjen be productiókat csinálni. A kisasszony ellenvetéseket tett, nem azért mintha a medve nagyon vérengző volna, hanem azért, mert utólagosan megtudta, hogy a medve *hímnemű*. A törvényszék, mely tudja méltánylani egy erkölcsös hölgy scrupulusait e tekintetben, a kisasszonyt felmenté kötelezettsége alól s az igazgatót megfizetteté.

= Láttad *Faustot*?

— Sőt éreztem is. Egy ember a hátam mögött úgy a fejembe verte a kalapot a *faustjával*, a miért le nem vettem, majd leszédültem bele.

— No nekem jó helyem volt *Ellenbogen* mellett.

— *Ellenbogen* meg éppen nagyon eleget kaptam a szomszédjaim könyökeiktől, de az nekem nem igen volt jó.

Nő: Mit bámul úgy reám!?

Szabó: Nem győzöm eléggé nézni nagysádat, oly szép, oly bájoló — éppen mint Stuart Mária.

Nő: Úgy? Hát látta Stuart Mária?

Szabó: Hogy ne láttam volna! Majd minden nap járok a színházba.

Néhány levél a népszínház levélszekrénykéjéből.

I.

T. cz. igazgató ur!

Ezennel bátor vagyok a népszínház érdekében a tüzifára való összeg megtakarítását illetőleg egy javaslatot tenni, a mit aszerint egészen meg lehet takarítani, ha következő tanácsomat követendi. — Hirdettesse óriási falragaszok által, hogy minden jó honfi s honleány, kinek a nép-színház felvirágzása szívében fekszik, hozzon magával valahányszor a színházat meglátogatja, egy hasáb fát vagy egy nyaláb forgácsot stb. — Megvagyok győződve, hogy mindenki örömet megfelelően ezen felhívásnak; — s ehez még azon előny is fog járulni, hogy ama jó hazafiak, ha respectiv fűtő-csomagokkal hónuk alatt Budára baktatnak, pompás s olcsó „reclame“-ul szolgálандnak, és minden ember, a ki ilyen eleven reclamé-ot megpillant, mondani fogja magában: Ho! én is megmutatom, hogy jó hazafi vagyok! — azonnal kotorászni fog zsebeiben: jut-e még?! s ha jut, mindjárt körülnéz egy darab fát keres, s ha nem talál, neki áll szalmazsákjának, dupla marokkal teszi ki belőle a szalmát,*) csomagra rántja, s ahogyan csak bir fut vele a népszínházba.

Eles elméjétől felteszem, hogy javaslatomat helyben hagyván azt azonnal valósitandja is! — Maradok tisztelő barátja

Incognitus.

II.

T. cz. komédiaházi ur!

Nem vétek azt a szegény publikumot úgy kizozni azér az egy pár garasér! — Ha van még egy morzsányi lelkiismeretsége, kimélje meg ötet legalább azon fárasztó erőmegfeszítéstől, hogy ama sárga olajfoltot a kit a minap a hátulsó színfalra kenve láttunk, holdnak nézze! Véleményem szerint nagyon okosan cselekednék, ha a színház tetejét lebontatná s csupán egy ponyvával fedetné be; a holdvilágos darabokat pedig csak akkor adnák, mikor holdtölte van; olykor aztán a ponyvát félre lehetne huzni, s a közönség becsületes holdat szemlélné! Ne méltóztassék restelni, hogy annyi bátorságot vettem magamnak szerény intéseimmel a komédiaház irányába jó tanácsosal járulni.

(Az aláírás olvashatlan).

III.

Tisztelt urak!

Nem volna czélszerű a népszínház dunafelöli s hátsó falát lebontatni? — én azt hiszem, hogy igen, — ezáltal sok álfalat meglehetne takarítani valahányszor vizre vagy fellegvárra volna szükség; reméllem, hogy ezen indítványnak üdvös voltát belátván, holnap reggel azonnal hozzá fognak a munkához. — Ószinte barátsággal vagyok

Szeleburdi Mihály.

*) Mert inkább a kemény deszkán fekszik, csakhogy hazafiságát mutathassa ki.

IV.

Tegindedes komedjas uramég.

A minap Ában éen is ben vótam. Fenehideg vót, a lábammaid elfagyott mikoraharmagykig gondig Nációban üttem. Eczzerre csak gyün egy csajkás, egy ingbegatyába; derék fizkő lehetett, ol szépen beszélt mindannak a rendje, a foga sem vaczogott, eczzerre megál a csonik a duna közepin a leginy meg puff be le avizbe nyakig, de azért még se lett lucskos mert hirtelen történt a dolog, hanem azér mégis megfázhatott, és mivel aztan lattam hogy becsületes ember, hat egy pár garast küldök nékie egy kis paprikás pálinkára, hogy meg ne ártson nekie.

Pogyka Péter.

V.

T. cz. igazgató ur!

Ezennel figyelmeztetem, hogy ma délután háziszolgám által egy U. X.-xel jelelt 10 itcze kulamázt tartalmazó fazekat küldendek a csónak kerekeire, melyek a kanikula közepén is egy nyikorognak mikor a hullámokat hasogatják, mintha szibériai jég közt törnének keresztül a hajósok.

Taligássy T.

I d y l l.

A zalai lejtőn
Kisdud domb alatt
Egymást átölelve
Boldog pár halad.

„Mint szeretlek édes!“

Mond a szende nő,

„Hogy imádlak kedves!“

Tör a férj elő.

Bemennek a hajlék
Csendes termibe
Leülnek a pamlag
Párnák hegyibe.

Egy hónapja csak, hogy
Szívök egy leve
Mézes napjaiknak
Nincs még egy hete.

Megölelik egymást
Csók is járja sok,
Mosolyg a menyecske
Mondja: „Meghalok!“

Kinyilik az ajtó
Bejön a legény;
Jelenti alásan: —
„Megtült a lepény.“

Gyárfás.

A magát ifjító kérő.

— Tessék elhinni kisasszony, én nem vagyok több, csak **47**.
(Egy hang a háttérből). Vagy te már **57** is, pajtás.

A selmeczi asszonyok.

Selmeczi asszonyok, selmeczi leányok!
Azoknak még megvan pruszlikjok, pártájok,
Fűzött pruszlik alatt dobog magyar szívek
Gyöngyös pártá alatt nemzetükhöz hívek,
Felfogadták: lesznek, a kik voltak, mindég,
Lássa meg az ország honszerelmük, mint ég.
Lángjánál piruljon azoknak az arca,
A kik már fitymálják s ráuntak a harcra.
Kik atillájukból már is frakkot metsznek,
Okulhatnak híren a derék Selmecznek!
Selmecz kétszeresen lett most arany bánya,
S a ki onnan visz nőt, bizony meg nem bánja.

K—s M—n.

K i b a n y a.

Szerényen összekuporodva ül a monori öreg anyóka a vasuti kocsi egyik padján, amint a vonat megáll, s a benyitott ajtón mordiálisan beordít a conductor épen őreá szegezve szeméit hogy: *kibanya, Steinbruch*. A szegény öreg zavarodtan szét tekint, s látva hogy csupa

férfiak és fiatal nők vannak a kocsiban: No már engem értett, nem is mondhatott mást az a plundrás pogány banyának, de csak azt szeretném tudni hogy mért kergette ki, mikor Pestig fizettem. S ezzel hóna alá vette batyuját s nagy fáradsággal gyalog ballagott Pestre, mindig azt a plundrást szídvá utjában, aki az utolsó stáczióig kergette ki őtet a kocsiból hogy „ki banya!” holott más becsületes ember, nénémasszonyoknak szokta szólítani.

A d o m a.

— *Toilette magyarul*. Megparancsolá a delnő belső inasának, hogy senkit elébe ne bocsásson mert toilettet csinál. — „Jean jelentsen be a grófnőnél, tisztelem óhajtom tenni” mondá, nemsokára báró **Y**, az előszobában álsorgó inasnak. „Nem méltóztatik kicsit várakozni méltóságos báró ur? a méltóságos grófnő épen toa — — — — bizony elfelejtettem azt a furcsa francia szót, toa — — — —, no már meg kell magyarul mondanom: a méltóságos grófnő épen most teszi be két uj fogát, a miket **B**. — — doctornál vettünk.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — No most igazán vig esztendő fog ránk következni. (Én azt hittem az ellenség : inség . . .) Hisz épen az inség az oka, hogy vigadni fogunk. Mennyi bál, hangverseny, kéjutazás fog most létrejönni az inség enyhítésére; életünk egy szakadatlan láncolata lesz az élvezeteknek; mert már hiába, a magyar embert, mielőtt valami jóra elszánja magát, meg kell táncoltatni.

— — Eddig csak a gyerekjátékairól volt híres Nürnberg, meg arról a tanácsi határozatról, mely szerint senkit sem szabad addig felakasztani, a mig el nincs fogva, most meg arról lett nevezetes, hogy egy nürnbergi ember feltalálta, mint lehetne azon segíteni, hogy a városi szállások ne lennének olyan drágák. Szerinte a városokat eszentul falukra kellene építeni. (No már megint mókázik kend?) Ugy érti, hogy minden város mellé egy-egy falut kellene építeni, a hol laknának a szegény emberek. A várostul a faluig volna építve két sor ház; minden háznak lapos volna a teteje. Az egyik sorban a város felüli házak kezdődnének magasan s a falunál végződnének alacsonyan, a másik sorban pedig a város felül végződnének törpén. Reggel aztán a falu népét felraknák szánkókra s a magasabb háztetőkön végig csúsztatnák egész a városig; este megint felraknák szánkókra s a másik soron haza csúsztatnák. Így omnibusz sem kellene; csizma sem szakadna.

— — Egy magyar kuvasz komodorért a hamburgi kutyakiállításon 1800 tallért adtak! Ez a tisztesség is aligha érte e nemes állatfajt a legutolsó Budán volt kutyavásár óta. (Mátyás király boldog időszaka tehát némi részben mégis csak visszatér.)

— — A darmstadti prókátoroknak nem szabad bajszosan védni az ügyfeleiket. Kivétel csak azokra nézve történik, a kik a katonaságnál szolgáltak előbb. (Hanem *mocskos szájjal* szabad nekik pörlekedni). No arra nézve nincsen Vorschift.

— — A Kladeratschnak három legutolsó számából épen csak a keresztorítékot volt szerencsénk megkapni, azzal a megjegyzéssel, hogy a töltelék lefoglaltatott.

— — Hogy járnak néha az ujdondászok a legjobb lelkiismeret mellett is? Hát egy ujságíró bemegy a Kreuzberg menaszériájába s megkát ott egy azon frissen kifeszített tigrisbört felakasztva a mestergerendára. Ő együgyü eszével így okoskodván, hogy annak a tigrisnek, a melyik ott lógg, aligha valami baja nincsen, kapja magát, kiírja az ujságába, hogy a nagy tigris megdöglött. Sorba közölte utána a többi ujság, természetesen nem nevezve meg a kútfőt. Tigrissé válik erre maga Kreuzberg s mérgesen megzafolja a hirt: a nagy tigris se meg nem döglött, se meg nem halt, se semmi néven el nem patkolt. Sorba közölte a czáfolatot minden ujság, már ezuttal megnevezve a kútfőt, a melytől vették az álhirt. Harmadnap aztán valamennyi azt hirdeté, hogy a nagy tigris, kitémetés végett megvette a nemz.

muzeum 80 forintért. Már most ebből következő komplikált kérdés támad: ha nem halt meg a nagy tigris, minek engedte a bőrért lehuzatni, s ha kiakarja őt a nemz. muzeum tömetni elevenen, hogy nyúljanak bele a torkába?

— — Egy berlini lapban *zabot és szalmát* „gyári áron“ hirdetnek. Ha már zabot is tudnak *gyártani*, akkor csakugyan nagy emberek.

— — Csudálatos az, hogy már a muzsáji hegy is tüzet okádik. (Ki tudja, mi feketik a gyomrában.)

— — Girardin Emil uramnak ugyancsak fölcapta a becsületét a felesége előtt Goresakov herczeg! (Ugyan mivel?) Hát levelet irt az asszonyságnak, a melyben hízegő szavakkal gratulál neki, hogy olyan szép cikkekkel ír a férje a lengyelek delgáról, amelyek akár egy muszkának is becsületére válnának. (No velem ugyan megjárna aki az én hites feletem ily dicséremé, de még kend is ám, ha ilyen dicséretnek tenné ki magát, hallja-e!) Hm! Nem cserélnék feleséget Girardin collegával, de még dikicset sem ám!

— *Mély gyász.* „Oh! mit gondol édes uram bátyám? ily roppant hőségben kettős söt hármás rubába járnai“ „oh öcsém! feleségem halt meg“ — „azt tudom, hogy azért hord ön gyászt“ — oh öcsém! testvérem és annak leánya szinte egy hét előtt megszüntek élni“ — „úgy hát azért visel ön hármás gyászt, szegény uram bátyám?“ — „azért öcsém.“

Keserü felébredés.

Mélyen alvám, szép álomom volt:
Üldögéltem, szép lány mellett,
Vallottam és kértem viszont
Örök hűséget, szerelmet.

„De én nagyon szegény vagyok,
Nincsen kincsem“ — ekép szóla.
„Dús vagyok én — megélhetünk
Ne is beszélj többé róla.“

„Tied leszek“ — mond a leány
Holtomiglan, holtodiglan
És én mondtam adj egy csókot
Ajkadiglan, ajkamiglan.

A leány bogár szemével
Oly hamisan kacinta rám
Hogy felébredék s ott állott —
Kontóval a csizmadiám.

Szép az álom — rút a való
Másnak az álom csak eső . . .
Nekem pedig az is csupán:
Fereteg — vagy hitelező.

G. G.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Pappnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.